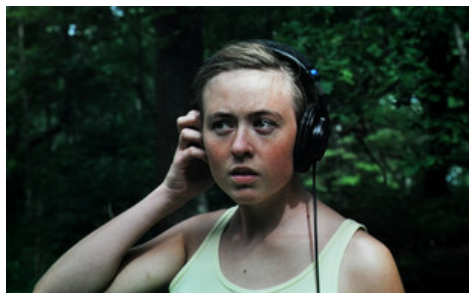

Cinemaphobia

Elna Hagemann, Kaja Leijon, Jorunn Myklebust Syversen
 Unge Kunstneres Samfund
 26. september – 18. oktober 2009
 Kuratert av Linus Elmes

av Tommy Olsson

First things first; i forhold til hvem som gjør hva hvor var jeg til slutt så forvirret at jeg ble nødt å oppsøke denne utstillingen en gang til.

Dette er i seg selv unikt, jeg tror det skjedde sist i 2006, når Stein Koksvik møblerte om Stenersenmuseet. Det eneste jeg var sikker på var at det var den første utstillingen på Unge Kunstneres Samfund (UKS) med den nye lederen Linus Elmes som ansvarlig.

Det er vanskelig å si om denne utstillingen gir noen signaler om hva som vil komme framover. Kurateringen er gjennomført stram og nøktern, og kunne heller ikke være så veldig drastisk eller radikal når det utelukkende er videoarbeider det dreier seg om. Men det er altså sånn, har jeg etter hvert funnet ut, at Jorunn Myklebust Syversens *Violent Sorrow seems a Modern Ecstasy No. 2* ikke blir vist på UKS, mer enn som en plakat. Den vises i stedet på Gimle Kino den 10. oktober. Så det er ikke noe stort mysterium at jeg ikke fant den første gang. De av oss som husker No. 1 venter i skrekkblandet fryd. Videre er det Elna Hagemann som kjører den forunderlige dobbeltprosjeksjonen *Duet* der to operasangere som spiser spaghetti presenteres vis-à-vis to noe overvektige menn som trener bryting i undertøy foran en peis. Sistnevnte bilde burde ha homoerotiske under- og overtoner, og har det for så vidt allerede som tanke, men borer seg først og fremst inn i blikket som to trøtte og stillferdige kosebamser som tuller rundt litt med hverandre før leggetid. Sammen med de spaghetti- og brytingstenerne på den motsatte veggen får det meg å lure på om det er slik kvinner egentlig oppfatter menn, og i forlengelsen av dette hva som skjuler seg bak disse bemerkelsesverdige bildene av komfort og trygghet foran peisen. Lettere forstyrret ser jeg ned på min 45-år gamle mage og grubler over hvor mye spaghetti man får i seg i løpet av et liv. Men det er Kaja Leijons übercinematisk Resonances som mest definitivt bygger opp under min forvirring. Paradoksalt, muligens, siden verket består av én projeksjon, av én kunstner, uten noe annet som forstyrrer (nå, litt operasang lekker inn fra Hagemann i ny og ne, men ikke så mye at det gjør noe). Kanskje fordi jeg ikke rakk å se hele filmen første gang, men også fordi jeg visste det ville være nødvendig å komme tilbake for å se hele. Denne filmen minner litt om de filmskolefilmene som med jevne mellomrom dukker opp på filmfestivaler bare for å forsvinne igjen, altfor stillfarende og sublim til å være noe annet enn irriterende i en festivalsammenheng. Filmer som nesten krever samtidskunstens hvite kube for å bli sett ordentlig. Derfor gidder jeg ikke late som jeg har en turbokritiker-persona å leve opp til (det har jeg, for så vidt, men jeg er ikke avhengig av det), og ergo går jeg tilbake og ser nøye etter. Og det er verdt det; Resonances er en fin liten sak om en jente med øreklokker og stor mikrofon som er ute og hører på ting i naturen. Det finnes sånne mennesker, jeg kjenner et par lydnerder som holder på sånn in absurdum. Glem heller ikke den klassiske scenen fra 24-hour Party People der Martin Hannek står midt ute i nowhere med en gigantisk mikrofon. På spørsmålet om hva han driver med svarer han kontant at han gjør opptak av vind. Men i Leijons verden av lyd finnes også noe vagt truende, som vokser seg sterkere i takt med at dagslyset forsvinner og som til slutt fører til at hovedpersonen løper vekk i panikk og lar oss stå igjen noen sekunder i skogens sus før filmen er over. Jeg vet ikke hva det er som får det til å funke, men det er et eller annet med den her, altså.

Og så, helt inne i en krok – og her er jeg fortsatt usikker på hvem som er ansvarlig – går en kort sak på loop der Edward Saksehånd er blitt utstyrt med dildoer i stedet for sakser som hender. Det er et helvete å spise spaghetti med to kuker som bestikk, men det visste jeg jo allerede.

Jorunn Myklebust Syversen, plakat for *Violent Sorrow seems a Modern Ecstasy No. 2*, 2009.

Elna Hagemann, *Duet*, 2009.